

“Αναγκαία μιά εφικτή πολιτική πρόταση, που θα ξεκινά από τις εκρηκτικές ανάγκες των ανθρώπων και θα καθοδηγείται από ένα απελευθερωτικό όραμα για την κοινωνία”

Ν. Βαλαβάνη

Απόσπασμα από την τοποθέτησή της, στην πρόσφατη συνδιάσκεψη της ΛΑΕ.

Η κα Βαλαβάνη θήτευσε ως υπουργός της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ και μάλιστα σε ένα οικονομικό υπουργείο, έχοντας την ευθύνη της συλλογής των κρατικών εσόδων. Εσόδων που ένα μεγάλο τους μέρος, επιβάλλονταν από το 1ο και 2ο μνημόνιο, προκειμένου να προκύψουν ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί και ικανά πλεονάσματα, βασική απαίτηση των δανειστών, της Τρόικα, και κεντρικής επιλογής των ιθυνόντων της Ευρωζώνης, αλλά και της εγχώριας αστικής τάξης και των πολιτικών εκπροσώπων της.

Αν και ο ΣΥΡΙΖΑ ως αντιπολίτευση, “δεσμευόταν” ότι θα “ανέτρεπε” την πολιτική των μνημονίων, και άρα και την “φορομπηχτική” πολιτική που προέκυπτε εξ αυτών, άμα τη αναλήψη της διακυβέρνησης της χώρας, επιδόθηκε με ζήλο, στην συνέχιση της φοροληστείας.

Στην πρώτη γραμμή της εφαρμογής των άδικων και ληστρικών φορολογικών μέτρων, η κα Βαλαβάνη, χαρακτηρίζοντας ως “πατριωτικό καθήκον” την καταβολή τους, επισείοντας παράλληλα την απειλή – προς ενίσχυση προφανώς του πατριωτικού φρονήματος- επιβολής αυστηρών ποινικών κυρώσεων, για όσους δεν σπεύσουν να ρυθμίσουν τα χρέη τους, προς το Δημόσιο.

Για να μην αδικούμε όμως την κα Βαλαβάνη οφείλουμε να της αναγνωρίσουμε την θέσπιση του “φιλολαϊκού” μέτρου της καταβολής των οφειλών σε 100 δόσεις, που όπου βρεθεί και όπου σταθεί το διατυμπανίζει ως έργο ζωής.

Το μέτρο αυτό χαρακτηρίζει τόσο την κοινωνική “ευαισθησία” της ίδιας, όσο και της Κυβέρνησης. Πρώτη φορά “Αριστερά”.

Έναντι της αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης των Σαμαροβενιζέλων, που “έπιναν το αίμα με το μπουρί”, η Αριστερά με το καλαμάκι, σταλιά, σταλιά και αχόρταγα.

Και ενώ η εν λόγω κυρία προβάλει εντόνως το “φιλολαϊκό” μέτρο των 100 δόσεων, αποκρύπτει επιμελώς το γεγονός, ότι επί των ημερών της υπουργικής της θητείας, περιήλθε στην κατοχή του κακόφημου ευαγούς ιδρύματος του ΤΑΙΠΕΔ, μεγάλο μέρος της δημόσιας περιουσίας.

Το “πατριωτικό καθήκον” οδηγεί την κα Βαλαβάνη στο κάθε της βήμα, ακόμη και σήμερα, μέσα από τις γραμμές της ΛΑΕ. Ζητάει “αναγκαία και εφικτή πολιτική, που να ξεκινά από τις εκρηκτικές ανάγκες των ανθρώπων”.

Επί των ημερών της θητείας της ως αρμόδιας για την είσπραξη των χαρατσιών, και της πλήρους εφαρμογής των μνημονίων, γνωρίσαμε αυτή την πολιτική και είναι πατριωτικό μας καθήκον να την ανατρέψουμε.

Όχι η κα Βαλαβάνη, από τις γραμμές της ΛΑΕ, δεν παρουσιάζεται ως “Μετανοούσα Μαγδαληνή” αλλά κραδαίνει την “Ρομφαία” της ψευδώνυμης “τέχνης του εφικτού”, μεταλαμπαδεύοντάς την, από τον ΣΥΡΙΖΑ στη ΛΑΕ.

Τους εφιστά την προσοχή, ότι “ρέπουν” προς τον “αριστερισμό”, υιοθετώντας θέσεις όπως η μονομερής διαγραφή του χρέους. Θέσεις, άκουσον, άκουσον, που προβάλλει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΚΚΕ.

Προτάσεις κατά την γνώμη της ανέφικτες. Συνιστά ρεαλισμό, περικοπή μέρους του χρέους, φυσικά όχι μονομερώς, και βεβαίως σε συνεννόηση με τους δανειστές.

Προς επίρρωση δε αυτής της αντίληψης προβαίνει και σε μιά “λαθροχειρία”, αναφερόμενη στην πληρωμή του χρέους από την Ρωσική Ομοσπονδία και όχι από την ΕΣΣΔ, μικρή η διαφορά. Τί λάχανα, τί μπρόκολα.

Πώς αλλιώς, χωρίς λαθροχειρίες και μεγάλα ιστορικά άλματα, θα μπορούσε να προτείνει ουσιαστικά, ένα νέο Ρ.Σ.Ι.;

Εργώδεις προσπάθειες καταβάλλονται σε Διεθνή “φόρα” προς αυτή την κατεύθυνση από την κα Κωνσταντοπούλου και τον κο Βαρουφάκη.

Θα ήταν όμως χρήσιμο προκειμένου να μας πείσουν, να μας εξηγήσουν, πώς μετά το Ρ.Σ.Ι. του κου Βενιζέλου, που περιέκοψε το 51% περίπου του Ελληνικού δημοσίου χρέους, το χρέος της χώρας, έχει εκτοξευθεί και σε απόλυτες τιμές, και ως ποσοστό ως προς το ΑΕΠ;

Εδώ η “Δημιουργική ασάφεια”, ως απόλυτη καταστροφή κατανοείτε και η “εφικτή” πολιτική πρόταση, οδηγεί την κοινωνία και τη χώρα, στον Καιάδα που την ωθούν οι δανειστές και οι “σώφρονες” πολιτικοί.

Όσο για το Ευρώ, η κα Βαλαβάνη τονίζει ότι έχει διεισδύσει και στο τελευταίο γρανάζι της οικονομικής και κοινωνικής ζωής της χώρας. Βασίμως λοιπόν μπορούμε να υποθέσουμε πως χωρίς αυτό δεν μπορεί τίποτε να λειτουργήσει.

Εξ’ αυτού του γεγονότος, προτείνει να επαναεξεταστεί το θέμα του νομίσματος, να απασχολήσει “επιστημονικές” επιτροπές, να γίνουν “επιστημονικά συμβούλια” ακόμη και διαβούλια. Εν κατακλείδι, είναι θέμα “ειδικών”.

Επιτέλους, μπορεί το “πόπολο” να έχει σαφή άποψη; Να παρεμβαίνει σε ένα ζήτημα που απαιτεί “εξειδικευμένες” γνώσεις; Το μόνο που του μένει να κάνει, είναι το “πατριωτικό του” καθήκον, να φορολογείται αγρίως.

Να πώς η “παρεούλα” της “Δημιουργικής Ασάφειας” κάνει σαφείς τις προθέσεις της. Συνομιλώντας με τον κο Μελανσόν και άλλους υποτιθέμενους “Αριστερούς” για παράλληλα νομίσματα, πλαστικό χρήμα και για μιά Ε.Ε. της Δημοκρατίας και της κοινωνικής ευαισθησίας.

Να πώς διαμορφώνονται αστικές πολιτικές εφεδρείες και οικοδομούνται διάδοχα ελεγχόμενα πολιτικά σχήματα.

Στο θέμα επίσης του νομίσματος η κα Βαλαβάνη, προκειμένου να υπερασπιστεί την άποψή της και το Ευρώ, μας “τρομοκρατεί”, λέγοντάς μας πως δεν υπάρχει ιστορικό προηγούμενο επιστροφής μιάς χώρας στο εθνικό της νόμισμα, μετά τη συμμετοχή της σε νομισματική ένωση.

Η κα Βαλαβάνη ή είναι ανιστόρητη, ή την παριστάνει. Θα ήταν προτιμότερη η πρώτη εκδοχή, αλλά μάλλον κάτι τέτοιο είναι αμφίβολο.

Και μιάς και η κα Βαλαβάνη αναφέρθηκε σε ιστορικά προηγούμενα, ας της “φρεσκάρουμε” λίγο τη μνήμη, με ορισμένες ιστορικές αναφορές.

Δεν συμμετείχε η Ελλάδα στην λεγόμενη Λατινική Ένωση; Στα πλαίσιά της δεν κυκλοφόρησε ακόμη και παράλληλο νόμισμα στη χώρα;

Συμμετέχοντας η χώρα στην εν λόγω ένωση, δεν χρεοκόπησε επί Τρικούπη; Δεν αποχώρησε επί Βενιζέλου από αυτή την Ένωση; Μετά τον πόλεμο, δεν καταργήθηκε η κατοχική δραχμή;

Πώς διανοήθηκαν χωρίς συναλλαγματικά αποθέματα, την “αποκοτιά” να προβούν στην κοπή εθνικού νομίσματος;

Αλλά και αν ακόμα δεν έχει υπάρξει ιστορικό προηγούμενο που μιά χώρα να αποχωρεί από μιά νομισματική Ένωση, εμείς σαν χώρα και σαν κοινωνία, θα πρέπει να συμβιβαστούμε με τον εγκλεισμό μας στην σύγχρονη Βαστίλη, την Ε.Ε. και του το Ευρώ;

Κατά την άποψή της, το μόνο που μας απομένει, είναι μιά ανακαίνιση του κελιού μας;

Και αν προεκτείνουμε τη λογική της στο βαθμό που σήμερα πουθενά δεν υπάρχει Σοσιαλισμός, και εφ’ όσον η πρώτη προσπάθεια απέτυχε, δεν πρέπει να αποτολμήσουμε κάτι ανάλογο;

Πότε; Σήμερα, που ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός της εποχής μας, με βίαιο τρόπο, επιβάλει τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, καταργώντας ακόμη και τα στοιχειώδη εργασιακά και δημοκρατικά δικαιώματα.

Σήμερα που το Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα, δεν τίθεται ως δίλημμα φιλοσοφικό ή ιδεολογικό, αλλά με όρους Ζωής ή Θανάτου, ευρύτατων κοινωνικών στρωμάτων.

Είναι βέβαιο ότι η πολιτική “ΣΥΡΙΖΑΪΚΗ νεοπλασία” έχει κάνει μετάσταση στη ΛΑΕ.

Εάν έχει προσβάλει ζωτικά όργανα ή αν θα προσβάλει ολόκληρο τον πολιτικό οργανισμό, εναπόκειται στις αντιστάσεις των συντρόφων της ΛΑΕ, που έχουν συσσωρεύσει αρκετή πείρα, από την αδιέξοδη πολιτική του ηγετικού πυρήνα της ΛΑΕ.

Η πολιτική επιλογή της αλλαγής των συσχετισμών εντός του ΣΥΡΙΖΑ, λειτουργούσε ως αριστερό άλλοθι ενός Δεξιού πολιτικού οργανισμού, συμβάλλοντας τα μάλλα στον εξωραϊσμό του ΣΥΡΙΖΑ, και στην αναρρίχηση του στην εξουσία.

Η αντίληψη ότι το κόμμα προσομοιάζει με σωματείο και άρα οφείλουμε να καταλάβουμε την πλειοψηφία των εδρών του Δ.Σ. – στην προκειμένη περίπτωση της Κ.Π.Ε. – ή η πρακτική του “εισοδισμού”, είναι αντίθετες και άκρως επιζήμιες για την ιδεολογία και την πρακτική της Αριστεράς και ειδικότερα της Εαμογεννούς.

Όσα προκύπτουν ζητήματα αρχής, όπως το ζήτημα του Ευρώ και της Ε.Ε., αλλά και βαθύτατα ιδεολογικά και πολιτικά ρήγματα, οι κομμουνιστές συγκροτούν τον δικό τους πολιτικό φορέα. Δεν τον συγκροτούν εξ ανάγκης και για λόγους έξωσης από τη “θαλπωρή” κοινής ομορτυνιστικής κατοικίας.

Οι λόγοι, ο τρόπος και ο χρόνος συγκρότησης της ΛΑΕ, η “εξυπνακίστηκη” με ΤΑΞΙ και ρεζέρβες προεκλογική καμπάνια, η προβολή της εξόδου από το Ευρώ και της ανάγκης εθνικού νομίσματος, με έναν ασαφή και θολό τρόπο – που ουσιαστικά “έκαψε το ζήτημα του εθνικού νομίσματος – η διαρχεία με “προσωπικότητες” με απόψεις τύπου Βαλαβάνη και ήμαρτον, Ρ. Μακρή – η αγωνιώδης προσπάθεια

αναπαραγωγής της ίδιας αποτυχημένης ηγετικής ομάδας, μέσω της κατάληψης των πιθανών εκλόγημων θέσεων του ψηφοδελτίου, οδήγησαν μοιραία τη ΛΑΕ στην ήττα.

Δυστυχώς το ίδιο κλίμα με το προεκλογικό κυριάρχησε και στην πρόσφατη συνδιάσκεψη της ΛΑΕ.

Δεν κατέστησαν ορατά έστω και ψήγματα αυτοκριτικής από την ηγετική ομάδα. Το τοπίο σε ζητήματα, όπως η Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ παραμένουν θολά και ασαφή, ενώ ομφάλιος λώρος με τον ΣΥΡΙΖΑ δεν αποκόπτεται, συνεχίζοντας απρόσκοπτα την κοινή τους πορεία στον Συνδικαλισμό και την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Σε αυτή την περίπτωση ταιριάζει το γνωστό: “Τί είχες Γιάννη τί είχα πάντα”.

Ας ελπίσουμε πως η διάγνωση περί πολιτικής “ΣΥΡΙΖΑΪΚΗΣ” νεοπλασίας θα διαψευσθεί, και ότι πρόκειται για απλές παθογένειες. Παθογένειες, που με τους κοινούς αγώνες με τους συντρόφους της ΛΑΕ, για έξοδο της χώρας από το Ευρώ, την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ θα ξεπεραστούν, ανοίγοντας το δρόμο, για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.